

αὐτῶν τοῦτον, — καθ' ὅσον τοῦλάχιστον ἐγὼ γινώσκω.

Τὰ ἔτη τῆς ἀνακωχῆς παρήλθον, χωρὶς νὰ συμβῇ τι ἄξιον μνείας. . . ἐπέστη δ' ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ἐμελλον νὰ ἐπαναληφθῶσιν αἱ ἐχθροπραξίαι.

Ὁ Φρειδερίκος, ἀπελπισθεὶς ὅτι θὰ κατάρθου τι ἐν Ἰταλίᾳ καὶ πεισθεὶς εἰς τοὺς λόγους τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Ζ', συμβουλευσάντος αὐτῷ νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀνακωχὴν εἰς διαρκῆ εἰρήνην, ἀπέστειλεν εἰς τὸ ἐν Πλακεντίας συνέδριον τὸν ἐπίσκοπον τοῦ Ἀστί Γουλλιέλμον, τὸν Ἑρρίκον, τὸν Θεοδώριχον καὶ τὸν Ροδόλφον, ὅπως διαπραγματευθῶσι τοὺς ὅρους, καθ' οὓς ἐμελλε νὰ συνομολογηθῇ ἡ τῆς εἰρήνης συνθήκη.

Οὗτοι, συμφωνήσαντες ἐπὶ τῶν προκαταρκτικῶν ὅρων, προσεκαλεσαν τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἐν Λομβαρδίᾳ δημοκρατιῶν εἰς τὴν ἐν Κωνσταντίᾳ δίαίταν.

Ἡ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ συνομολογηθεῖσα συνθήκη τῆς εἰρήνης, διατηρουμένη ἐν τῷ κώδικι τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, εἶναι ἱστορικὸν μνημεῖον σπουδαιότατον, οὐχὶ τόσῳ διότι ἐπὶ μακρὸν ἐρρῶθιμις τὸ ἐν Ἰταλίᾳ διεθνὲς δικαίον, ἔσῳ διότι ἀποδεικνύει τὸν χαρακτῆρα τοῦ Βαρβαρόσσα.

Ἡναγκασμένος οὗτος νὰ ἐνδώσῃ, προσποιεῖται ὅτι δωρεῖ. . . καὶ μεθ' ὑπερηφανίας, ἥτις οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν νικητὴν θὰ ἤρμοζε, παραχωρεῖ πράγματα, ἅτινα μόλις δύναται τις ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ ἡττημένων, ἐνῶ ἡ συνέσις τῶν Λομβαρδῶν φαίνεται καταδῆλος ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, διότι ἀδιαφοροῦσαντες οὗτοι περὶ τῆς ἀλαζονίας τοῦ περυσιωμένου ὕψους ἀπέβλεψαν μόνον εἰς τὰ συμφέροντά των, ἀφίσσαντες αὐτόν, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, νὰ ξεθυμάνῃ, διὰ λόγων.

Τὸ προοίμιον τῆς ἐν Κωνσταντίᾳ συνθήκης ἔχει ἐπὶ λέξει ὧδε :

« Ἡ ἀγαθότης καὶ ἡ ἀπειρος εὐμένεια τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐπιεικειᾶς συνειθίζει πάντοτε νὰ κυβερνᾷ τοὺς λαοὺς, παρέχουσα αὐτοῖς ἀπειθῶς εὐνοίας καὶ χάριτας, ὥστε — καίπερ ὀφείλουσα καὶ δυναμένη διὰ μεγίστης αὐστηρότητος νὰ τιμωρῇ τὰ ἐγκλήματα — προτιμᾷ νὰ κυβερνᾷ τὴν ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν διὰ τῆς εὐτυχοῦς ἡσυχίας τῆς εἰρήνης, καὶ διὰ τῶν συμπαθῶν αἰσθημάτων τῆς εὐσπλαγχνίας νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν αὐθάδειαν τῶν στασιαστῶν εἰς τὴν ὀφειλομένην πίστιν κτλ. »

Μετὰ τὸ πομπῶδες δὲ τοῦτο προοίμιον, ὁ αὐτοκράτωρ παραχωρεῖ πάντας τοὺς βασιλικοὺς φόρους καὶ τὰ δικαιώματα, ὅσα εἶχεν ἀποκτήσῃ ἐκ παραγραφῆς, τὰ τῆς στρατολογίας, τῆς ἐνισχύσεως τῶν τειχῶν, τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης. — καταργεῖ τὰς δημοπρασίας τῶν κτημάτων καὶ τὰς ἐπὶ βλαβῇ τῶν πόλεων παραχωρήσεις τιμαρίων. — συγκατατίθεται ὅπως ἐν περιπτώσει διαφορᾶς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τινος τῶν λαῶν, λύεται αὕτη δι' ἀποφάσεως τοῦ ἐπισκόπου. — καὶ ὑπόσχεται νὰ μὴ διαμῆνῃ τόσον πολὺ ἐν τινὶ πόλει, ὥστε νὰ ἐπιβαρύνῃ αὐτήν.

Οἱ δὲ Λομβαρδοὶ ὑποχρεοῦνται νὰ φέρωσιν ἐνώπιον τοῦ τοποτηρητοῦ αὐτοῦ ἢ τοῦ διοικητοῦ πᾶσαν ὑπόθεσιν, ἀφορῶσαν πρὸς μείζον τῶν 25 λιρῶν¹ καὶ νὰ καταβάλωσιν τοὺς πρὸς διατροφήν αὐτοῦ καὶ τῆς ἀκολουθίας του ἀναγκαίους φόρους (φουδερί), τοὺς διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν καταλυμάτων (μανιουάτικο) καὶ τοὺς διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῶν γεφυρῶν καὶ τῶν ὁδῶν (παράτα) νὰ ἀνανεώσῃ δὲ ἀνὰ πᾶσαν δεκαετίαν τὸν ὄρκον τῆς πίστεως. Εἰς τοῦτο, μετὰ θυσίαν ἑνὸς καὶ ἐπέκεινα ἑκατομμυρίου ἀνδρῶν, ἐν ἑπτὰ ἐκστρατείαις, κατέληξαν τὰ φιλοδύξα τοῦ Φρειδερίκου σχέδια, ἐν Ἰταλίᾳ.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΠΑΥΛΟΥ ΛΙΝΔΑΟΥ

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

[Συνέχεια]

ΙΒ'

Τὴν ἐπαύριον, πρὸς μεγίστην βεβαίως λύπην τοῦ καλοῦ Ἰγνατίου, ὁ Ριχάρδος διέταξε νὰ ἐτοιμάσῃσι τὴν ἀμαξάν καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τῆς Ἑλένης διὰ τὸ Σπόδινιγ¹ οἱ θαλαμηπόλοι ἐμμενον εἰς « Ἀγίον Βαλεντίνον », ὅπου ὤφειλον νὰ περιμείνωσι τὴν ἐπιστροφήν των κυρίων των.

Ὁ καιρὸς ἦν θυμῶσιος καὶ ἡ ἡμέρα ἐαρινή· μόλις ἐφθασαν ἐπὶ προγευματίαν καὶ ἀκέσως ἀπεφάσισαν νὰ περιηγηθῶσι τὰ περὶξ. ὡς ἐκ τούτου λοιπὸν ἐρρῶθιμις τὸ δρομολόγιόν των.

Κατ' ἀρχὰς ἔλαβον τὴν κυκλοτερῆ ὁδὸν τὴν ἀγούσαν ἀπὸ τοῦ Στίφλερ Γιαχ εἰς τὸ ὕψωμα τοῦ Φερδινάνδου, καὶ ἥτις κατερχομένη εἰς τὸ Βόρμιον φθάνει μέχρι τοῦ Φελτῆ. Ἐσκόπευον νὰ ἀνέλθωσι μέχρι τοῦ Ὑψώματος τοῦ Φερδινάνδου καὶ ἡλιπίζον πρὸ τῆς ἐσπέρας νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς Σπόδινιγ. Εὐθύμως συνδιαλεγόμενοι, ἐβάδιζον πλησίον ἀλλήλων, πότε τρυφερῶς ἐνηγκαλισμένοι καὶ ἄλλοτε ἐπὶ τούτῳ ἀπομακρυνόμενοι ἀλλήλων.

Δὲν ἐπαύον ὁμῶς νὰ θαυμάζωσι πάντοτε τὰς ἐξαιρέτικας τῷ ὄντι τῶν Ἀλπεων καλλονὰς κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τοῦ ἔτους.

Ἐφ' ὅσον ἐπροχώρουν, ἐπὶ τοσοῦτον ἤβανον τὰ θέλητρα. Τὰ δάση τῶν ἐλάτων διεδέχοντο χιονοσκεπεῖς κορυφαὶ ὀρέων, εἴτα ἀπορρώγες βράχοι, οἵτινες μακρόθεν προσωμοιάζον μεθ' ἡθρία καὶ παράδοξα ἀντικείμενα.

Ὡραῖον ἦτο καὶ τὸ θέαμα, τὸ ὅποιον παρήχον τὰ ἀναγεννώμενα ρυάκια. Αἱ χιόνες καὶ οἱ πάγοι ἤρχιζον νὰ διαλύωνται, ὁ δὲ ἁρμονικὸς ἐκεῖνος ψιθυρὸς τοῦ κελαρύσματος τοῦ ρυακίου ἐπλήρου τὴν

¹ Ἡ λίρα τοῦ Μεδιολάνου ἰσοῦτο πρὸς 70 τσεκαβικὰς λίρας καὶ τι πλέον.

ἀτμόσφαιραν τῆς ἐρήμου καὶ μεγαλοπρεποῦς φύσεως τῶν Ἀλπεων.

Ἡ εὐθυμία των εἶχε πλέον φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον· ἀνέπνεον μὲ ὀλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων των καὶ ἐβαδίζον χωρὶς διόλου νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἀνωφέρειαν. Τόσῳ δὲ μεγαλοφώνως ὠμίλουν καὶ ἐγέλων, ὥστε ἀναμφιβόλως θὰ τοὺς ἐξελάμβανέ τις ὡς παιδία τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, ἅτινα, ἐνθουσιῶντα διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀποδεικτικοῦ των, σπεύδουσι νὰ τὸ ἐπιδείξωσιν εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῶν.

— Ἀ! Ριχάρδε, εἶπεν ἡ Ἑλένη, ἥς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβόλουν ἐκ τῆς χαρᾶς, πολὺ ἀμφιβαλλῶ, ἀγαπητέ μου, ἂν ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι νὰ ἐπέρασαν τόσον εὐτυχεῖς ἡμέρας, ὅπως περνοῦμεν ἡμεῖς ἀπὸ τινος καιροῦ.

— Μὴ τὸ πολυλέγεις, ἀγαπητή μου· μετατόπισε, διότι εἶμαι ὀλίγον δεισιδαίμων.

— Αἱ! Ἀς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ κατόπιν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλένη, ἐννοῶ νὰ ἀπολαύσω τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν τόσῳ φθοноῦσιν οἱ θνητοί· θέλω νὰ μοῦ μείνῃ ἡ ἀνάμνησις αἰωνίως ἐδῶ, εἰς τὴν καρδίαν. Ριχάρδε, ὑπέφερα πολλὰ, καὶ νομίζω ὅτι δικαιοῦμαι νὰ ἀπολαύσω μεθ' ὅλας τὰς αἰσθήσεις μου αὐτὴν τὴν ὀλίγην εὐτυχίαν. . . καὶ τώρα λοιπόν, πιάσε με, ἂν ἡμπορεῖς! . . . Χά! χά! . . .

Καὶ ἀποτόμως, χωρὶς κἂν νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν Ριχάρδον, ἐξερράγη εἰς γέλωτας, ὑπεγεύρασα δὲ ὀλίγον τὰ φορέματα αὐτῆς, ἤρχισε νὰ τρέχῃ ὅλαις δυνάμεσι.

Ἐν τούτοις ὁ Ριχάρδος, βέβαιος ὢν περὶ τῆς ὑπεροχῆς του, τὴν ἀφήκε νὰ προχωρήσῃ ἔτι περισσότερον. Οὐχ ἤττον, μετ' ἐκπλήξεώς του ἔβλεπεν ὅτι, ἂν καὶ τὰ φορέματά της τὴν ἡμπόδιζον, ἔτρεχε πολὺ περισσότερον, ἢ ὅσον ἐνόμιζεν. Ἐπροχώρει ἀδιαλείπτως, μόλις ἀναπνεύουσα, αἰρῆνης ὁμῶς, στραφεῖσα, παρετήρησε μετὰ τρόμου ὅτι τὸ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ριχάρδου διάστημα εἶχεν ἐπαίσθητῶς μειωθῇ. Κατ' οὐδένα ὁμῶς λόγον ἠννοεῖ νὰ τὸν ἀφήσῃ νικητὴν· διό, καταβαλοῦσα τελευταίαν προσπάθειαν, ἐκέρδησε πάλιν ὀλίγον διάστημα. Μετ' ὀλίγον ὁμῶς, ἀπωλέασα τὴν ἰσορροπίαν, εὐρέθη ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ταύτοχρόνως κατέφθασεν αὐτὴν καὶ ὁ Ριχάρδος, ὅστις περίτρομος ἐγονυπέτησε πλησίον της.

— Διὰ τὸν Θεόν! ποῦ ἐκτύπησες;

— Ὡ! δὲν εἶνε τίποτε ἀπολύτως, σὲ βεβαιῶ.

Μόλις ὁμῶς ἀνέπνεεν ἐκ τοῦ κόπου. Αἱ παρειαὶ της ἐφλέγοντο.

Ὁ Ριχάρδος ἐν τοσοῦτῳ προσεπάθει νὰ τὴν ἀνεγείρῃ, ἐκείνη ὁμῶς τὸν ἡμπόδιζεν.

— Ἀ! μὰ ἐδῶ εἶνε ὥραϊα, κάθησε καὶ σύ, νά, ἐδῶ, πλησίον μου.

— Μήπως δυσκολεύεσαι νὰ σηκωθῇς, Ἑλένη; τὴν ἠρώτησεν ὁ Ριχάρδος, ὅστις δὲν εἶχεν ἐντελῶς ἡσυχάσει.

— "Ὀλως διόλου, σοῦ λέγω, τῷ ἀπὴν-
τησε γελῶσα, μόνον μοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ
κάθωμαι ἐδῶ! . . . τί ὠραία! . . . Λοι-
πὸν κάθησε καὶ σύ! . . . "Α! κῦτταζε,
τί σταυρὸς εἶν' αὐτός; ἀνέκραξεν, ἐνῷ
συγχρόνως ἐστρεφεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν.

Τῷ ὄντι δύο μόλις βήματα ἀπὸ τοῦ
μέρους ἐφ' οὗ ἐκάθηντο, ὑπῆρχε ξύλινος
σταυρὸς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο κᾶτι τι
γεγραμμένον.

Ὁ Ριχάρδος ἔκυψε καὶ μὲ κόπον πο-
λὺν ἀνέγνωσε τὴν ἐξῆς ἐφθαρμένην ἐπι-
γραφὴν:

**Ἐδῶ εὐρίσκεται ἡ κυρία Φὼν Τορβίλ.
1876.**

— Πῶς! κάποιος ἀπέθανεν ἐδῶ; ἀνέ-
κραξε περίφοβος ἡ Ἑλένη.

— Ναί, ἐδῶ ἐφόνευσαν τὴν δυστυχῆ
γυναῖκα! τώρα τὸ ἐνθυμοῦμαι.

— Τὴν ἐφόνευσαν εἶπες! ποῖος;

— Δὲν ἤκουσες τὸν φόνον αὐτόν; εἶχε
γίνει ἀρκετὸς πάταγος! τώρα ἐννοῶ διατί
τὸ ὄνομα Σπόδινηκ μοῦ ἔκαμε σήμερον
ιδιαιτέραν ἐντύπωσιν. Ὁ Ἑρρίκος δὲ
Τουρβίλ διηλθεν ἐδῶ τὴν τελευταίαν νύ-
κτα μετὰ τῆς συζύγου του. Ἦλθον ἀπὸ
τὸ ἴδιον μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἤλθομεν καὶ
ἡμεῖς, καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἐφόνευσε μὲ λίθους,
τὴν ἔρριπεν ἔπειτα εἰς τὸ βράχθρον.

— Φρίκη! ὁ σύζυγος νὰ φονεύσῃ τὴν
σύζυγόν του! ἀνέκραξε περίφοβος ἐγειρο-
μένη ἡ Ἑλένη.

— Μὰ πῶς! δὲν ἤκουσες τίποτε ἀπὸ
αὐτά; ὦ! ἡ δίκη ἔκαμε περισσότερον
κρότον καὶ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν Μλοντσί-
σκη, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς γνωρι-
μίας μας.

Ψυχρὸς ἰδρὼς περιέβρεξε κατὰ τοὺς
τελευταίους τούτους λόγους τὸ μέτωπον
τῆς Ἑλένης.

— Ἐλα, ἔλα, πᾶμε! ἀνέκραξε διὰ φω-
νῆς μόλις ἀκουομένης! Δὲν δύναμαι νὰ
μένω πλέον ἐδῶ, πνίγομαι.

Καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ
Ριχάρδου, ὃν ἀπεμάκρυνεν ἄκοντα τοῦ
μέρους ἐκείνου.

Ἡ ταρχὴ τῆς Ἑλένης, ἡ μεταβολὴ
τῆς φωνῆς τῆς, ἡ ὠχρότης τοῦ προσώ-
που τῆς δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ
Ριχάρδου, ὅστις ἡσύχως παρετήρει αὐτήν.

— Ἑλένη, κᾶτι μοῦ κρύπτεις! μήπως
ἡ πτωσίς σου δὲν ἦτο τόσον ἐλαφρά, ὅ-
σον μοῦ τὴν παρέστησες, διὰ νὰ μὲ κα-
θησυχάσῃς; ὑποφέρεις;

— ὦ, ὄχι, ὀλίγον πονοκέφαλον μόνον
ἔχω, τώρα αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτόν μου
ὀλίγον καλλίτερα! . . . καὶ διατί αὐτός ὁ
Τουρβίλ ἐφόνευσε τὴν σύζυγόν του; τὸν
ἠρώτησε κᾶπως δισταζούσα.

— Ἀπὸ τὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν
κληρονομήσῃ. Οὐτε αὐτὸ δὲν ἤξευρες;

— Διόλου. . . 1876; ὦ! τότε ἤμουν
εἰς τὴν δυτικὴν Ἀμερικὴν.

— ὦ, τὸ αἰσθημα αὐτὸ εἶνε πολὺ πο-
ταπὸν ὁ Μλοντσίσκης τοῦλάχιστον εἶχεν
ἐλαττήριον πάθος ἰσχυρόν, τὸν ἄνομον ἐ-
κείνον ἔρωτα.

— Φοβερόν, ὦ! ἀπίσιον, ἐπιθυρίσεν

ἡ Ἑλένη, ὁ σύζυγος νὰ φονεύσῃ τὴν σύ-
ζυγόν του!

Ἀπώλεσεν ὅλην τὴν διάθεσιν καὶ εὐθυ-
μίαν, ἣν εἶχε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ περιπά-
του. Ἐμενεν ἤδη ἀναίσθητος εἰς τὰς πέριξ
καλλοῦν τῆς φυσικῆς Ὁχρὰ καὶ μὲ τὸ
βλέμμα ἀπλανές, ἐβλάζεν ἄφρονος πλησίον
τοῦ Ριχάρδου, ὅστις ἐφαίνετο πολὺ στε-
νοχωρημένος διὰ τὴν ἀδιαθεσίαν τῆς Ἑ-
λένης. Ἐλυπεῖτο δὲ πολὺ, διότι δι' οὐδε-
νὸς μέσου κατῴρθησε νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν
ἀπωλεσθεῖσαν εὐθυμίαν.

Σκέψεις βαρύνονται ἐβασάνιζον τὴν Ἑ-
λένην, ἐνῷ ὁ Ριχάρδος ἐφαίνετο προφανῶς
συμπάσχων. Ἐνωρίς δὲ ἔτι, μόλις περὶ
τὴν τετάρτην, ἐπανήλθον εἰς Σπόδινηκ.

Πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου ἀπῆν-
τησαν τὴν ξενοδόχον, ἥτις ἐπλεκεν ἀφε-
λέστατα.

— Ἐ! καλῶς τοὺς τοὺς ἀρχόντους,
ἀνέκραξεν, ἐνῷ συγχρόνως ἠγείρετο μετὰ
σεβασμοῦ, καὶ ὡς ποῦ! πῆγατε;

— Ἐως τὸν ξύλινον σταυρὸν τῆς
Τουρβίλ, ἀπῆντησεν ἀφηρημένος ὁ Ρι-
χάρδος.

— Χμ! τότε δὲν ἐκάματε καὶ μικρὸν
δρόμον, ὥστε λοιπὸν ἕως τὸν σταυρὸν τῆς
Τουρβίλ! . . . ἄχ! αὐτός ὁ ἄνθρωπος! . . .

Μόλις ὅμως ἡ Ἑλένη ἠνώνησεν ὅτι ἡ
ξενοδόχος, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἔμελλε νὰ
ἀρχίσῃ μακρὰν ὁμιλίαν. ἔνευσε τῷ Ρι-
χάρδῳ καὶ τῷ εἶπε κρυφίως:

— Σὲ ἐξορκίζω. Ριχάρδε, εἰπὲ νὰ ἐτοι-
μάσῃς τὴν ἀμαξάν, δὲν δύναμαι πλέον
νὰ μένω ἐδῶ. Θὰ φθάσωμεν πρὶν ἀκόμη
νυκτώσῃ εἰς «Ἀγιον Βαλεντίνον». Σὲ πα-
ρακαλῶ, Ριχάρδε! . . .

Ὁ καλὸς μας Ἰγνάτιος καὶ ἡ Γιοζέφα,
ἀποροῦντες καὶ νύχρηστημένοι συγχρό-
νως ἐδέχθησαν καὶ πάλιν τὴν ἰδίαν ἐσπέ-
ραν τοὺς εὐγενεῖς ξένους, οἵτινες ἐκράτη-
σαν ὡς καὶ πρῶτον, τὰ τρία δωμάτια τοῦ
πρώτου πατώματος.

Περὶ τὴν δεκάτην, πάντες ἐκοιμῶντο
βαθείως μόνον ἡ Ἑλένη, ἐντελῶς ἐνδεδυ-
μένη. ἐκάθητο παρὰ τὸ παράθυρον τοῦ
δωματίου τῆς. ὠχρὰ ὡς φάντασμα, ὑπὸ
τὸ ἀργυροῦν φῶς τῆς σελήνης καὶ ρεμβά-
ζουσα παρετήρει τὴν ἀπέναντι παρμεγέθη
μονὴν τῆς «Ἀγίας Μαρίας».

Ἐσκέπτετο! Πολλάκις ἐστέναζεν, οἱ
δὲ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς ὑγραίνοντο ἐκ
τῶν δακρύων.

Τὸ ὠρολόγιον τῆς μονῆς, πρὸ πολλοῦ
ἐσῆμανε μεσονύκτιον, καὶ μόλις ἡ Ἑλένη
ἐσκέφθη νὰ κοιμηθῇ. Ἀνέγνωσε μετ' ἐξαι-
ρετικῆς ἀφοσιώσεως μερικὰς σελίδας ἐκ
τοῦ πολυτίμου προσευχηταρίου τῆς καὶ
μόλις περὶ τὴν πρῶτην ὁ ὕπνος ἔκλεισε
τὰ κεκοπιακότα βλέφρα τῆς.

II'

Ἐν Βερολίῳ, W., ὁδὸς Ἀχορν.

Τῇ 25 Νοεμβρίου 1880.

Φιλτάτη μοι Ἀγγελικὴ,

Ἀδὲν δύνασαι νὰ φαντάσθῃς πόσον μὲ
ἐλύπησεν ἡ ἐπιστολή σου! Σὲ βεβαιῶ,
στενοχωροῦμαι, ὅταν μοῦ γράφῃς ὅτι δὲν

δύνασαι νὰ ἐλευθερωθῇς ἀπὸ αὐτὴν τὴν
κατηραμένην βῆχα. Σοβαρὰ βεβαιῶς δὲν
εἶνε, ἀλλ' οὐχ ἦταν ἔκαμες πολὺ φρό-
νιμα νὰ μείνῃς τὸν χειμῶνα εἰς τὰ θερ-
μότερα κᾶπως κλίματα, διότι ἐδῶ ὁ χει-
μῶν προμηνύεται δριμύτατος.

Γράφε με τώρα συχνότερον, Ἀγγελι-
κή, ἐπιθυμῶ νὰ μὲ πληροφορῇς τάκτικα
περὶ τῆς ὑγείας σου! ἂν δὲ τυχὸν ὁ σύ-
ζυγός σου, ὅστις δὲν ἀμφιβάλλω σὲ περι-
ποιεῖται δ' ὅλον τοῦ ζήλου του, ἀναγκα-
σθῇ νὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ, ἔστω καὶ ἐπὶ μι-
κρόν, ὡς ἐκ τῆς ἐργασίας του ἢ ἄλλου τι-
νὸς λόγου, τότε δὲν ἔχεις παρὰ νὰ μοῦ
τηλεγραφήσῃς καὶ ἔφθασα ἀμέσως.

Μοὶ λέγεις ὅτι ὀφείλω νὰ σοὶ διαφω-
τίσω μερικὰ μέρη τῆς ἐπιστολῆς μου!
Φαίνεται, ὅτι πολὺ σκοτεινὰ, πράγματι,
ἐξεφράσθην, ἀφ' οὗ δὲν μὲ ἠνώνησες σύ, ἥτις
καλλίτερον παντὸς ἄλλου γνωρίζεις τὴν
καρδίαν μου, μ' ὅλον τοῦτο, τίποτε δὲν
μὲ ἐμποδίζει νὰ σοὶ γράψω, χωρὶς περι-
φράσεις, ὅτι ἠγάπησα, μὲ ὅλην τὴν δύνα-
μιν τῆς ψυχῆς μου, ἕνα ἄξιοκιστον κύριον.
Ναί, εἶμαι τρελλὴ δι' αὐτόν πιστευσέ το·
δὲν σοὶ λέγω οὔτε περισσότερον οὔτε ὀλι-
γώτερον. Δύναμαι ὅμως συγχρόνως νὰ
σὲ βεβαιώσω, ὅτι τὸ αἰσθημα μου
τοῦτο ἀνταποκρίνεται μὲ ὄχι ὀλιγωτέραν
ζέσιν.

Καὶ ὅμως, φιλάτη μου, εἶμαι δυσ-
τυχῆς ναί, δυστυχιστάτη! διότι ἔνωσις
μεταξύ μας ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ! Δὲν
δύναται διὰ χιλίους λόγους. Σὺ ζεύρεις
ἕνα, τὸν κυριώτερον, καὶ ἐπομένως περιτ-
τὸν νὰ σοὶ ἀριθμήσω τοὺς ἄλλους 999.

ὦ! Ἀγγελικὴ μου, τὴν παρελθούσαν
ἀνοιξιν εἴμεθα εἰς ἐκδρομὴν μόνοι, ἐπὶ
τινας ἡμέρας! Ἦσαν αὐταὶ αἱ γλυκύτε-
ραι τῶν ὅσων ἔζητα καθ' ὅλην μου τὴν
ζωὴν. Οὐδέποτε θὰ τὰς λησμονήσω καὶ
θὰ εὐγνωμονῶ τὸν οὐρανόν, ὁ ὁποῖος μοὶ
τὰς ἐδῶρησε. Ἡ ἀνάμνησις αὕτη μόνη
ἀρκεῖ νὰ γλυκάνῃ, κατὰ τι τοῦλάχιστον,
τὴν φοβεράν πικρίαν τοῦ παρελθόντος μου·
θὰ ἐμένομεν δὲ ἀκόμη περισσότερον, ἂν
τηλεγράφημα δὲν ἐτάρασσε τὴν ἡσυχίαν
μας. Τῷ ἀνηγγέλλετο σοβαρὰ ἀσθένεια
τοῦ πατρὸς του. Ἐπὶ δύο μῆνας ἠναγκά-
σθη νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ τοῦ προσκεφα-
λαίου τοῦ ἀσθενοῦς.

Κατ' ἀρχὰς δὲν παρήρχετο ἡμέρα, καθ'
ἣν νὰ μὴ ἐλάμβανον τρεῖς τοῦλάχιστον
ἐπιστολάς του. Ἐπειτα ἠραιώσαμεν ὀλί-
γον τὴν ἀλληλογραφίαν μας καὶ τώρα
γράφομεν σπανίως.

Ὁ πατὴρ ἀνέρωσεν ὀλίγον κατ' ὀλί-
γον, ἀλλ' ἔκτοτε δὲν εἶδον τὸν υἱόν. Δὲν
τὴν ἀδικῶ ὅμως, διότι ὡς ἐκ τῆς θέσεώς
του καὶ τῆς ὑπηρεσίας του ὁ καιρὸς του
εἶνε μετρημένος.

Ἐσχάτως ὅμως, καὶ ὅλως τυχαίως,
ἔμαθον ὅτι ὁ πατὴρ του σκοπεύει νὰ τὸν
νυμφεύσῃ μετὰ τινος πλουσίας καὶ πολὺ
ὠραίας νέας, οὐχ ἦττον ἐκεῖνος, ἀγνωστον
διὰ ποίους λόγους, ἀρνεῖται νὰ συνέσῃ
εἰς τὸ συνοικέσιον τοῦτο.

Μόλις τὸ ἔμαθον, ἤρχισα νὰ φρίνωμαι
κᾶπως ψυχροτέρα εἰς τὰς ἐπιστολάς μου,

ἀλλ' ἐκεῖνος οὐδέποτε μοι ἀνταπέδωκε τὰ ἴσα.

• Ἴσως μὲ θαυμάσης διὰ τὸν ἥρωισμόν μου, ἀλλὰ σκέφθητι ὅτι δὲν εἶνε καθόλου ἥρωϊσμός, ἀφοῦ γνωρίζω ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνω σύζυγός του, ἐπομένως, ἐπειδὴ τὸν ἀγαπῶ, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τοῦ γίνωμαι ἐμπόδιον εἰς τὴν εὐτυχίαν του. Ἀρκούμαι εἰς τὸ παρελθόν, διὰ τὸ μέλλον ἀδιαφορῶ καθ' ὁλοκληρίαν. Νομίζω ὅτι οὐδέποτε θὰ τὸν ἐπανάιδω. Τοῦτο σοὶ τὸ λέγω ἀποφασισμένη. . . ἀλλ' ὅχι καὶ χωρὶς πόνον. Τί νὰ κάμω; Μήπως ἐξουσιάζω τὸν ἑαυτόν μου;

• Ἐγὼ δὲ τί θ' ἀπογίνω; Καὶ ἡ ἰδέα καλὰ-καλὰ ἀκόμη δὲν γνωρίζω. Ἴσως ἐπιστρέψω εἰς Ἀμερικὴν, πιθανόν καὶ ὄχι. Πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον θὰ μένω ἐδῶ. Ἡ κ. ταγματάρχου Τσέτβιτς εἶνε λίαν συμπαθὴς καὶ ἀπέκτησα τὴν φιλίαν της.

• Διασκεδαζόμεν ὁμοῦ πάντοτε καὶ μαντεύω ἐκ τῶν τρόπων της, ὅτι προσπαθεῖ παντὶ σθένει νὰ φαίνεται πρὸς ἐμὲ περιποιητικῇ.

Ἐσχάτως μάλιστα μοῦ ἐσύστησε καὶ τὸν ἀνεψιόν της, ὑψηλὸν ἀξιώματι-κὸν τοῦ ἱππικοῦ, ὅστις, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἐξακολουθεῖ νὰ μοῦ κάμνῃ κύρτε μὲ ὅλα του τὰ σωστά. . .

• Πόσον θὰ ἤμην εὐτυχὴς, ἐὰν ἡδυνάμην νὰ σοὶ μεταδώσω ὀλίγον τῆς υἱείας μου· γράψε μου γρήγορα ὅτι εἶσαι καλλίτερα· ἔξυρξαι πόσον ἐνδιαφέρομαι.

• Ἐν τούτοις λάβε τοὺς τρυφερωτέρους ἀσπασμούς ἀπὸ τὴν ἀγαπῶσάν σε ἐξαδέλφην

• Ἐλένην Γιούγκ •

• Υ.Γ. Ἦδη ἀνέγνωσα εἰς τὴν ἐφημερίδα τι, ὅπερ μὲ κάμνει νὰ σοὶ ἀποτείνω μίαν παράκλησιν· ἐνθυμῆσαι τί μοὶ ἔγραψες διὰ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ριχάρδου; ὅτι οἱ Λοεμβούργοι εἶνε πράγματι ἐξαδελφοί μας, διὰ τοῦτο λοιπὸν θὰ σὲ παρακαλέσω, ἂν εἶνε δυνατόν, νὰ τοῦ ζητήσης ἐν εἰσιτήριον διὰ τὸν χορὸν τῶν μετμημφισμένων, τὸν ὅποιον σκοπεύει νὰ δώσῃ. Ἐ, τί λέγεις; Ἡμπορεῖς νὰ τὸ κατωρθώσης; Πολὺ θὰ μὲ ὑπεχρέωνες διὰ τοῦτο.

• Καὶ πάλιν

• Ε. Γ. •

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἡ διευθυνομένη: «Πρὸς τὴν Α.Υ. τὴν Κυρίαν Πριγκίπισσαν Ἀγγελικὴν δὲ Πρετέκα, — Κάννες Alpes Maritimes —», περιεῖχε ἐσώκλειστον τεμάχιον ἐφημερίδος, ἐν ᾧ ἀνεγινώσκοντο τὰ ἑξῆς:

«— Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν, ὅτι τὴν 21 Δεκεμβρίου ἑορτάζει διὰ μεγαλοπρεποῦς ἑορτῆς τὴν ὀκτακοσιετηρίδα τῆς ἀνενοχλήτου κατοχῆς τοῦ πύργου του, ἀρχαῖος καὶ διαπρεπὴς οἶκος. Κατὰ τὸ ἔτος 1080, τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῶν Χριστουγέννων, ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὰ χρονικά, ὁ ἱππότης Ριχάρδος ἐκυρίευσε τὸ ἰσχυρὸν φρούριον τῆς Λοεμβούργης καὶ τὸν τίτλον τοῦτον προσέθεσεν ἑκτοτε εἰς τὸ ὄνομά του.

• Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ λοιπὸν ταύτῃ γίνον-

ται ἑκτακτοὶ προετοιμασίαι· προσκλητήρια ἀπεσταλῆσαν εἰς ὅλους τοὺς εὐγενεῖς πέριξ οἴκους· ἤδη 5 ἡγεμόνες ἐδήλωσαν ὅτι θὰ παρευρεθῶσιν ἐν αὐτῇ· ἀπασαὶ δὲ αἱ γερμανικαὶ αὐλαὶ θ' ἀποστείλωσιν ἀπεσταλμένους. Τὸ κυριώτερον μέρος ὁμῶς τῆς ἑορτῆς θ' ἀποτελέσῃ λαμπρὸς χορὸς μετμημφισμένων παντοιοτρόπως· ἤδη ἀφίχθησαν περίφημοι ἰχνογράφοι, οἵτινες θὰ ὑποβάλλωσι τὰ σχέδιά των. Ὁ μόνος ὁμῶς περιορισμός, ὅστις προβάλλεται πρὸς τοὺς ὑψηλοὺς ξένους εἶνε ὅτι αἱ μεταμφιέσεις ἀνάγκη νὰ ποικιλλῶνται μεταξὺ τοῦ ΙΑ' καὶ ΙΒ' αἰῶνος, ἀδιάφορον δ' εἰς ποίαν ἐθνικότητα θὰ ἀνήκουν.

• Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ἑορτὴ θὰ ᾖ ἀξία τῆς φήμης, ἥς χαίρει πανταχοῦ τῆς Γερμανίας ὁ ἀγαπητὸς οὗτος οἶκος. »

[Ἔπεται συνέχεια]

*X.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΠΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

Ἦρκει νὰ ρίψῃ τις τὸ βλέμμα ἐντὸς τοῦ ὀρόφου, ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς ἐργαστήριον τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ, ἵνα πεισθῇ ὅτι ὁ Λουδοβίκος ἡγάπα καὶ ἀντηγαπᾶτο.

Τράπεζα κατὰφορτος χειρογράφων, σανιδώματα πλήρη βιβλίων, κλειδοκύμβαλον καὶ ἐν θρονίον ἦσαν τὰ μόνα ἔπιπλα τῆς μετρίας ταύτης κατοικίας. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης ὑπῆρχε δοχεῖον πληθὺς ὑδάτος—ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο λευκὸν ρόδον—καὶ μικράς τινος εἰκῶν. Τὸ θρονίον τοῦ κλειδοκυμβάλου δὲν ἦτο τοποθετημένον ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει του, ὥστε ὁ ἐπιμελὴς νεανίας ἡδύνατο ἐκ τῆς θέσεώς του νὰ θαυμάζῃ τὸ ἐπικάλυμμα αὐτοῦ, ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ μεγαλοπρεπῇ ἀνθὴ ἐστόλιζον τὸ δῶμα τοῦ ὀρόφου.

Ἴσως θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἡ τελευταία αὕτη λεπτολογία οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν καρδίαν τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ. Ἀλλ' ἐὰν οὗτος δὲν εἶχεν ἀνακαλύψει ἀπόρρητόν τινα σχέσιν τῆς καλλονῆς τῆς γυναικὸς, ἣν ἡγάπα, πρὸς τὴν αἰγλήν, τὴν δρόσον, τὴν εὐωδίαν τῶν ροδῶν καὶ τῶν ἱασμῶν του, βεβαίως δὲν θὰ ἐλάμβανε τὴν φροντίδα νὰ ποτιζῇ αὐτὰς ἀνὰ πᾶσαν πρωΐαν. Μόνη ἡ ἐπὶ τοῦ δώματος τοποθετησις τῶν ἀνθῶν ἐκείνων ἐξέφραζε πολλά. Αἱ γυναῖκες, καὶ τοὶ τόσῳ κατώτεροι τῶν ἀνδρῶν ὡς πρὸς τὴν ἐμπνευσιν, τὴν ποίησιν, ἔχουσιν οὐχ ἥττον τὴν χάριν νὰ ἐνσαρκῶνται ταύτας, ὡς εἰ αὐταὶ αὐταὶ ἦσαν ἡ ζωσα ποίησις, καὶ τὴν χάριν ταύτην φαίνονται μεταδίδουσαι ἐν μέρει εἰς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτάς. Ἀμα πειραθῇ τις νὰ περιβάλῃ διὰ ποιήσεως τὴν πραγματικὴν ζωὴν, σχεδὸν πάντοτε, ἀναγκαῖα ἐπέρχεται συνέπεια ὅτι ὁ ἔρως κατέχει τὸ μεγαλεῖτερον μέρος τοῦ βίου του.

Ὁ Λουδοβίκος Μονθάλ ἦν εἰκοσιπεντα-ἑτης περίπου. Ἦτο ὠραῖος; Πιθανόν, δι-

ὅτι ὀλίγοι γυναῖκες παρετήρησαν αὐτόν, χωρὶς νὰ σκεφθῶσι καθ' ἑαυτὰς ἂν ἡγάπα, ἐνῷ ἡ ἰδέα μόνον τοιαύτης σκέψεως ἐπέρχεται εἰς τὰς γυναῖκας, προκειμένου περὶ ἀνθρώπου, ὅστις ἐγεννήθη ἵνα ἐμπνεύσῃ ἔρωτα. Ἄν καὶ δὲν ἔγραφε ποτὲ στίχους ἐπὶ λευκωμάτων, τὸ δὲ ὄνομά του ἦτο ἐντελὲς ἀγνωστον, οἱ εὐφυέστεροι ἐντούτοις τῶν φίλων του ἀνεκάλυπτον ἐν αὐτῷ ποιητὴν πεφημισμένον. Κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἐμπνεύσεως, ὅποταν ἡ φύσις ὁλόκληρος τῷ ἐφάνετο μεταμορφωθείσα, ὁ Λουδοβίκος Μονθάλ μικροῦ δεῖν καὶ θὰ συνεμερίζετο τὴν ἰδέαν ταύτην τῶν φίλων του, ἀλλ' ἐὰν ἐζήτηι νὰ ἐμπνευσθῇ ἐκ τῆς μαγικῆς ἐκείνης ὀπτασίας, αὕτη ἐξηφανίζετο πάραυτα, καὶ ἡ ἀθυμία κατελάμβανεν αὐτόν. Ὁ Λουδοβίκος Μονθάλ ἐπὶ πολὺν χρόνον περιορίσθη μόνον νὰ ρίπτῃ ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰς σκέψεις, αἵτινες ἀνευκλῶντο ἐν τῷ νῷ του, μόλις δὲ πρὸ ὀλίγου ἤρξατο περιβάλλων αὐτὰς δι' ὕφους ἐπιτρέποντος τὴν δημοσίευσίν των. Δὲν εἰργάζετο ἤδη δι' ἑαυτὸν μόνον καὶ ἡντλεῖ ἐκ τῆς καρδίας του θάρρος, ἀγνωστον ἕως τότε πρὸς αὐτόν.

Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ ὁ Λουδοβίκος ἐκρίνετο ἄλλως. Πάντες συνεφώνουν, ὅτι εἶχε ψυχὴν μεγαλόφρονα, αἰσθημάτων ὑψηλὰ, χαρακτῆρα εὐγενῆ καὶ ἀφιλοκερδῆ. Ἐν τούτοις, οἱ μὲν ἀκούοντες αὐτὸν ὁμιλοῦντα ἔλεγον, ὅτι ἦτο ψυχροῦ καὶ σκεπτικοῦ χαρακτῆρος, κακολόγους, καὶ ὅτι ὁ σπάνιος καὶ ἐπιπλάστος ἐνθουσιασμός του ἦν αὐτόχροημα κωμωδίας. Οἱ δὲ, τούταντας, ὑπεστήριζον, ὅτι ἦν καλὸς καὶ καθ' ὑπερβολὴν πειστικός καὶ ἀφελής, πολλάκις δ' εὐπιστος ὡς παιδίον. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ὀλίγου δεῖν ν' ἀποδώσωσι τὴν πικρίαν καὶ τὸν κόρον, ἅτινα παρετηροῦντο ἐν τοῖς λόγοις του, εἰς τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ νὰ ἐκπλήττῃ τοὺς ἀκροατάς του.

Καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἡπατῶντο ἐξ ἴσου, ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ. Αἱ ἀντιθέσεις, ἃς δὲν ἐγνωρίζον νὰ συμβιβάσωσιν εἰμὴ ἀμφιβάλλοντες περὶ τῆς εἰλικρινείας του, ἀπαντῶνται παρ' ἀπασί σχεδὸν τοῖς καλλιτέχναις. Τὸ πλήθος ὑφίσταται τὰ πάθη, χωρὶς νὰ τὰ ἐννοῇ· οἱ μεταφυσικοὶ ἐξηγοῦσι ταῦτα χωρὶς νὰ τὰ δοκιμάζωσιν· ἐν ᾧ ὁ καλλιτέχνης ἡ εὐπρόσιτος πρὸ πάσας τὰς ἐντυπώσεις, καὶ συναισθάνεται αὐτὰς σφοδρότερον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. Ἐπομένως ἡ νόησις καὶ τὸ αἰσθητικὸν μοιραίως διαφνοῦσι δι' αὐτόν καὶ τοῦτο προξενεῖ τὴν αἰωνίαν βάσανόν του. Ζητεῖ ἀκαταπαύστως ἐν ἰδεῶδες, ὅπερ οὐδέποτε θὰ συναντήσῃ, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ μαντεύσῃ ὅ,τι ἐκ τῆς ἐπιμόνου ὀνειροπολήσεως ὑπάρχει ὑπὸ τὴν εἰρωνεῖαν τῶν λόγων του.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀρχεται ἡ διήγησις ἡμῶν ὁ ἔρως ἔθετε τὸν Λουδοβίκον Μονθάλ ὑφ' ὅρους τόσῳ ἐξαιρετικούς, ὥστε αἱ προϋπάρχουσαι σκέψεις δὲν ἐχρησίμευον αὐτῷ καθόλου. Θὰ ἐξεπλήσσει τὶς ἀναμνησκόμενος τῶν κρίσεων, ἃς πρὸ ἐξ μηνῶν ἐξέφευεν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς ζωῆς.